

PLEITAANTEKENINGEN
BIJ DE BEHANDELING VAN HET HOGER BEROEP VAN
Louise van Luijk
bij de
RAAD VAN STATE
2 april 2012

Ter toelichting op het hoger beroepschrift zij het volgende opgemerkt:

1. Het gaat vandaag om een buiten behandelingstelling van de aanvraag om een paspoort, die heeft plaats gevonden omdat appellante het niet eens was met de verwerking van haar vingerafdrukken en daarom de afgifte geweigerd heeft.
2. Verweerder geeft aan in het verweerschrift, dat het eigenlijk niet meer zou moeten gaan over de grieven tegen de opslag. Die is immers van de baan zegt verweerder. Maar verweerder zegt ook heel juist, dat die opslag “voor nu” van de baan is, en zelfs dan betreft het nog niet eens iedere vorm van opslag in een database.
3. Dat in een decentrale database niet te zoeken zou zijn en niets te vinden zou zijn, is een stelling die appellante voor rekening van verweerder laat. Verweerder *zegt* wel, dat de bezwaren tegen een centrale database niet dezelfde kunnen zijn als tegen decentrale databases, maar de beloofde onderbouwing van die stelling blijft uit¹.
4. Naar de mening van appellante is het wel degelijk belangrijk om een uitspraak van uw Raad te verkrijgen over de gronden waarop haar beroepschrift is afgewezen.
5. Ten eerste is dat noodzakelijk om in aanmerking te komen voor toewijzing van de verzochte proceskostenveroordeling en de toekenning van een tegemoetkoming ex artikel 7:15 Awb.
6. Daarnaast is het zo, dat als er geen grieven behandeld worden tegen de opslag, de volgende keer dat een dergelijke zaak door appellante wordt aanhangig gemaakt, naar de uitspraak van de Rechtbank d.d. 21 maart 2011 verwezen zou kunnen worden, en naar het feit dat met be-

¹ Dat de werkwijze die is beschreven onder 5.7 van het verweerschrift in een geval van een decentrale database niet werkt wordt slechts ongemotiveerd betwist: in punt 5.8 wordt niets naar voor gebracht dat die stelling zou kunnen onderbouwen. Daar staat alleen dat de vingerafdrukken zelf niet mogen worden afgegeven. Maar dat behoefde immers ook niet bij de werkwijze als beschreven onder 5.7. Appellante wijst tevens op de mogelijkheden die de Veiligheids- en Inlichtingendiensten daarnaast nog hebben (zie aanvullend beroepschrift en bijbehorende Productie 11).

trekking tot die uitspraak tegen bepaalde onderdelen geen grieven zouden zijn aangevoerd. De uitspraak van 21 maart 2011 zou dan kracht van gewijsde hebben verkregen in de jurisprudentie. Nu Minister Donner uitdrukkelijk heeft gezegd, dat “voor nu” wordt afgezien van de opslag, is het geenszins ondenkbaar dat zich zo’n situatie in de toekomst zou voordoen.

7. Ook de stelling dat er geen gevaar voor *function creep* zou zijn bij decentrale databases in plaats van een centrale database², laat appellante overigens voor rekening van verweerder. Appellante meent wel degelijk dat *function creep* ook kan ontstaan bij een decentrale database.
8. Appellante wijst erop, dat juist één van haar argumenten tegen het afgeven van haar vingerafdrukken is geweest, dat de verplichting die de Burgemeester haar toedicht geen inbreuk is die *foreseeable by law* is. Aan het voorzienbaarheidsvereiste wordt onvoldoende voldaan. Zelfs nu nog, nu de Minister heeft gezegd, dat de centrale opslag slechts “voor nu” van de baan is³. In feite erkent de Burgemeester, dat de gevolgen van de inbreuk volstrekt onvoorzienbaar waren, maar wenst hij daar nog immer niet de consequentie aan te verbinden, dat de inbreuk dan niet toelaatbaar is⁴.
9. De Burgemeester neemt ten aanzien van de opslag de stelling in, dat het niet bijzonder is om vingerafdrukken op te slaan. Ten eerste zou het logisch zijn, omdat zonder opslag er niets is om op terug te vallen⁵. Maar appellante zegt helemaal niet dat er niets moet worden opgeslagen. Zij zegt alleen, dat er zich er een keuze gemaakt moet worden tussen wat er wel en wat er niet zal worden opgeslagen, en dat men wijsheid moet betrachten wanneer men overweegt iets op te slaan. Bij paspoorten zijn er verschillende gegevens betrokken. Dan moet het juiste midden worden gevonden tussen de behoefte om gegevens van onderdanen te kunnen beschikken en een controlestaat. Het opslaan van vingerafdrukken is daarin duidelijk een stap te ver, die de balans verstoort.
10. Het is de Burgemeester bekend, dat vingerafdrukken voor een paspoort niet worden opgeslagen in Engeland. De beslissing van het Verenigd Koninkrijk om beter ten halve te keren dan ten hele te dwalen had juist in de periode dat de zaak bij de rechter in eerste aanleg lag veel aandacht gehad. De Burgemeester verwijst in het verweerschrift echter naar Frankrijk, waar

² Verweerschrift onder 12.2

³ Verweerschrift onder 5.4

⁴ Verweerschrift onder 5.2

⁵ Verweerschrift onder 8.5

de opslag eveneens zou worden toegestaan⁶. Dat is een ongelukkige vergelijking, althans voor de Burgemeester, want die opslag is inmiddels als ongrondwettig en in strijd met de mensenrechten beoordeeld. Ook in Frankrijk is de opslag dus van de baan, en niet om redenen van technische onuitvoerbaarheid.

11. In de uitspraak van het Franse Constitutionele Hof van 22 maart jongstleden⁷ heeft het Hof bepaald, dat vingerafdrukken een bijzonder gevoelige vorm van data met persoonskenmerken zijn, en dat de aard van de inbreuk op de privacy, het feit dat nagenoeg de hele bevolking ermee geconfronteerd wordt, en de mogelijkheid van nader gebruik dan alleen verificatie bij de uitgifte, een schending vormen van het EVRM . Het Hof overwoog:

10. Considérant, toutefois, que, compte tenu de son objet, ce traitement de données à caractère personnel est destiné à recueillir les données relatives à la quasi-totalité de la population de nationalité française ; que les données biométriques enregistrées dans ce fichier, notamment les empreintes digitales, étant par elles-mêmes susceptibles d'être rapprochées de traces physiques laissées involontairement par la personne ou collectées à son insu, sont particulièrement sensibles ; que les caractéristiques techniques de ce fichier définies par les dispositions contestées permettent son interrogation à d'autres fins que la vérification de l'identité d'une personne ; que les dispositions de la loi déferée autorisent la consultation ou l'interrogation de ce fichier non seulement aux fins de délivrance ou de renouvellement des titres d'identité et de voyage et de vérification de l'identité du possesseur d'un tel titre, mais également à d'autres fins de police administrative ou judiciaire;

11. Considérant qu'il résulte de ce qui précède qu'**au égard à la nature des données enregistrées, à l'ampleur de ce traitement, à ses caractéristiques techniques et aux conditions de sa consultation, les dispositions de l'article 5 portent au droit au respect de la vie privée une atteinte qui ne peut être regardée comme proportionnée au but poursuivi**; que, par suite, les articles 5 et 10 de la loi doivent être déclarés contraires à la Constitution; qu'il en va de même, par voie de conséquence, du troisième alinéa de l'article 6, de l'article 7 et de la seconde phrase de l'article 8;

12. Zou de zaak van Louise zich in Frankrijk hebben afgespeeld, dan was duidelijk, dat haar beroep gegrond verklaard was, of in ieder geval het hoger beroep. Hoewel de situatie in een ander land nooit exact hetzelfde is als die in Nederland, is de overeenkomst dusdanig groot, en zijn de overwegingen van het Franse Constitutionele Hof zo overzetbaar naar de zaak van appellante, dat die stelling wel ingenomen mag worden. Omdat Engelse uitspraken en Franse uitspraken hier in Nederland evenwel alleen maar reflectie-werking hebben voor zover er een interpretatie van het EVRM in terug te vinden is, en geen sterkere precedentwerking, heeft ap-

⁶ Verweerschrift onder 9.5.

⁷ Decision numéro 2012-652 DC, raadpleegbaar op <http://www.conseil-constitutionnel.fr/decision/2012/2012-652-dc/decision-n-2012-652-dc-du-22-mars-2012.105165.html>

pellante nog immer behoefte aan een uitspraak over de gronden van haar beroep door uw Raad, ziende op de Nederlandse situatie zoals die was op het moment van de aangevallen uitspraak.

13. Ik wijs erop, dat met dit oordeel het Franse constitutionele Hof tevens de stelling van appellante onderschrijft, dat de *Marper case* relevantie heeft voor paspoortadministraties. Ook in de uitspraak van het Franse Hof is terug te vinden, dat het de volle breedte waarmee de vingerafdrukken worden ingezameld is, die het breekpunt lijkt te zijn.
14. Verweerder betoogt, dat de rechter in dezen slechts marginaal moet toetsen, en het bestuur een ruime *margin of appreciation* moet geven. Appellante is het daarmee niet eens.
15. Ook hiervoor vindt zij steun in de uitspraak van Marper c.s. vs VK. In r.o. 104 overweegt het Hof:

The interests of the data subjects and the community as a whole in protecting the personal data, including fingerprint and DNA information, may be outweighed by the legitimate interest in the prevention of crime (see Article 9 of the Data Protection Convention). However, the intrinsically private character of this information calls for the Court to exercise careful scrutiny of any State measure authorising its retention and use by the authorities without the consent of the person concerned.⁸

16. Ook in andere gevallen waar het om iemands hoogst persoonlijke identiteit gaat, meestal gerelateerd aan zaken die het lichaam raken, oordeelt het EHRM dat er bijzonder weinig *margin of appreciation* is. Het Hof verwijst zelf al in de Marper case naar de zaak Z. tegen Finland⁹. Een andere zaak waar dit eveneens opgaat is de zaak Dudgeon vs VK. Daarin oordeelde het Hof op 23 september 1981:

it is for the national authorities to make the initial assessment of the pressing social need in each case; accordingly, a margin of appreciation is left to them. However, their decision remains subject to review by the Court. However, not only the nature of the aim of the restriction but also the nature of the activities involved will affect the scope of the margin of appreciation. The present case concerns a most intimate aspect of private life. Accordingly, there must exist particularly serious reasons before interferences on the part of the public authorities can be legitimate for the purposes of Article 8¹⁰.

⁸ Marper c.s vs VK, r.o. 104, EHRM 4 december 2008.

⁹ Z v. Finland, EHRM 25 februari 1997; 22009/93 [1997] ECHR 10

¹⁰ Dudgeon vs VK, EHRM 22 oktober 1981, Series A no. 45, p. 21, r.o. 52

17. Als deze maatstaf wordt aangelegd, dan ontbreekt iedere rechtvaardigingsgrond voor het maken van de inbreuk op de privacy die de Burgemeester wil maken.
18. Van de drie aanvankelijk aangevoerde rechtvaardigingsgronden zijn er intussen twee al afgevallen. Op dit moment klampt de Burgemeester zich alleen nog vast aan de bestrijding van *look alike* fraude.
19. Bij bestrijding van *look alike* fraude, gaat het in alle gevallen om personen die gecontroleerd worden omdat er iets is opgevallen, dat verdacht is. Dat kan gedrag zijn, dat kan uiterlijk zijn, dat kan de soort transactie zijn die wordt verzocht. In die gevallen mag door de bankbeambte, of de telefoonabonnementverkoper niet de chip worden uitgelezen met de vingerafdrukken. Zou dat immers mogelijk zijn, dan lagen de vingerafdrukken binnen de kortste keren op straat en was de hele beveiliging niets meer waard. Het hele voordeel van een biometrische check zijn we dan definitief kwijt. Het is dus aan de slachtoffers van *look alike* fraude verboden om die *look alike* fraude met een controle op vingerafdrukken te bestrijden.
20. Wat doen de beveiligers in werkelijkheid? Voor zover u het nog niet weet, zou ik willen adviseren: loop eens bij uw eigen bank binnen en vraag het daar na. Uw bank¹¹ zal u kunnen vertellen, dat ze bij een ID kaart onopvallend op de balie tikken, om te horen of het plastic van de juiste soort is gemaakt. Verder kijken ze naar de pasfoto om het uiterlijk te controleren, en naar de geboortedatum om te kijken of de indruk die u geeft qua leeftijd een beetje kan kloppen. Bij sommige transacties is het beleid om heel opvallend de kaart tegen het licht te houden en te bekijken of er een goede "*image perf*"¹² in zit. Door dat vooral opvallend te doen, worden mogelijke fraudeurs afgeschrikt en wordt ook intern het niet-corrump zijn van het personeel hoog gehouden. Ten slotte geldt voor een aantal transacties dat een VIS-check verplicht is. Bij andere, waar men lont ruikt, is dat optioneel. "VIS-sen" is het controleren van het documentnummer in de lijst van gestolen of vermiste documenten die online bevragebaar is bij de Justitiële diensten. Dat is al langer dan 10 jaar praktijk.
21. Als deze controles goed doorlopen worden, is er geen reden meer om de klant de dienst te weigeren waarom die gevraagd heeft. Als de controles niet goed doorlopen worden, wordt de dienst geweigerd.
22. Waar in dit verhaal zit nu de check op vingerafdrukken?

¹¹ In het navolgende kan ook gelezen worden: telefoonabbonementaanbieder / assuradeur en anderen die met identiteitfraude in aanraking zouden kunnen komen.

¹² De *image perf* is de imprint van de foto in de harde kaart, een soort watermerk in kunststof

23. Die check is er niet.
24. Die check pást er ook niet, want hoe zou je die willen uitvoeren? De enige instantie die de vingerafdrukken mag uitlezen is de uitgevende instantie. Die komt er in dit verhaal echter helemaal niet aan te pas. Als iemand betrappt wordt op oplichting, wordt de politie gebeld, en niet de afdeling Burgerlijke stand van het stadhuis!
25. Maar zelfs na het betrappen van fraudeurs is er geen behoefte aan nog een check op vingerafdrukken: de geldigheid van het paspoort of de ID kaart is immers in zulke gevallen al verval len doordat het op de VIS-lijst is gezet. Het bewijs van valsheid in geschrifte aan de balie van de bank is daarmee bewezen. Bovendien is de echte persoon die in het paspoort wordt ge noemd doorgaans makkelijk op te sporen, bijvoorbeeld omdat hij/zij de vermissing gemeld heeft, of gewoon, omdat hij/zij in de GBA een adres heeft. En om dat adres te achterhalen hoeft de politie niet eens een nummertje te trekken aan de balie op het stadhuis, maar dat kan de politie gewoon online raadplegen.
26. In het aanvullend beroepschrift heb ik reeds naar voor gebracht dat *look alike* fraude bij de uitgifte van het paspoort al helemaal niet bestreden kan worden met vingerafdrukken in de chip. Immers, het zou wel een héél domme *look alike* fraudeur zijn die wél het lef heeft om naar de balie te komen en zelf het paspoort aan zich te laten verstrekken, maar daarbij ervoor zorgt dat niet *zijn* vingerafdrukken in het paspoort worden opgenomen, maar die van de echte rechthebbende.
27. De enige andere mogelijkheid die nog zou kunnen worden bedacht is de controle aan de grens. Het verschil met controle op de bank en dergelijke is, dat de grenscontrole door ambte naren gebeurt, en dan zou in principe een autorisatie om te controleren tot de mogelijkheden behoren. Eigenlijk hoef ik het daar in deze zaak nog niet over te hebben, want die autorisatie is geen feit, en verweerder heeft er steeds op gehamerd, dat we ons nog niet kunnen bezighouden met toekomstige mogelijkheden die geen feit zijn. Maar als ik toch even de hypothese door licht, dan geldt ook in dat geval, dat controle op nummer in het VIS, op leeftijd en gelijkenis van de foto en op gedrag véél betere resultaten geeft dan de controle op vingerafdrukken in een chip.
28. Dat kan eenvoudig worden bewezen. De controle op vingerafdrukken gaat in 25 % van de ge vallen mis. Dat betekent, dat als we op vingerafdrukken zouden controleren aan de grens, een kwart van de reizigers van de vlucht gehaald moet worden. Uit de rapporten van de KMAR

die twee weken geleden zijn bekend geworden, blijkt, dat de controle op andere criteria¹³ heeft geleid tot een veel lager aantal aan nader onderzoek onderworpen documenten. Het ging om enkele tienduizenden, op een reizigersaantal van vele miljoenen. De gewone controle is dus veel fijnmaziger. Van het grove net dat een extra vingerafdrukkencontrole daarover heen zou leggen gaat dus geen enkele positieve werking meer uit.

29. Ik wijs er nog op, dat afgelopen weekend in diverse dagbladen ook de cijfers van het vóórkomen van *look alike* fraude over 2010 bekend werden. De dalende trend zet zich voort: het gaat in 2010 nog maar om in totaal 8 gevallen over het hele jaar¹⁴.
30. Appellante heeft reeds uitvoerig haar bezwaren tegen een “1984” geformuleerd. Naar haar mening is de weigering van de Burgemeester om haar een paspoort te verstrekken een stap in die richting. Kwalijk is, dat de Burgemeester aan de gewetensbezwaren van appellante volledig voorbij gaat. Dat mag niet, omdat Richtlijn 1995/46 EG voorschrijft dat de individuele bezwaren in een geval als het onderhavige moeten worden beoordeeld.
31. Appellante heeft daarnaast gewezen op de mogelijkheid die de PUN biedt voor uitzonderingen in gevallen van tijdelijke OF fysieke belemmeringen om de vingerafdrukken te geven. In de punten 109 t/m 115 van het aanvullend beroepschrift bij de Rechtbank is appellante nader op die mogelijke oplossing om de wet richtlijnconform toe te passen in gegaan. Zij wil er nog op wijzen, dat het wel zo kan zijn, dat de Wetgever zelf niet voor ogen heeft gehad, dat de invulling van die clause ook zou kunnen slaan op gewetensbezwaren, maar diezelfde (historische) Wetgever dacht toen ook nog dat er binnenkort een centrale database zou zijn, en diezelfde (historische) Wetgever kende ook niet de situatie dat er een ID kaart zónder vingerafdrukken in het vooruitzicht zou worden gesteld, zodat de gewetensbezwaren ook echt tijdelijk van aard zouden kunnen zijn, namelijk net zo lang durend als de tijd die nodig is om het alternatief binnen handbereik te brengen.
32. Op dit moment is de stemming zo, dat het mogelijk maken van het honoreren van gewetensbezwaren juist wél wordt aanbevolen. Prof. mr. Bekker brak er een lans voor. Bij de praktische uitwerking zou men kunnen denken aan een procedure die overeenkomt met wat vroeger

¹³ D.w.z. de manier waarop het thans zonder controle op vingerafdrukken gaat: namelijk aan de hand van zichtbare beschadigingen, , gebrek aan gelijkenis qua foto of leeftijd, een slechte *image perf* of andere echtheidskenmerken, controle aan de nummers op de VIS-lijst of gewoon wegens opvallend gedrag.

¹⁴ Zie bijlage, <http://www.privacyfirst.nl/privacy-first/in-de-media/item/527-diverse-regionale-dagbladen-31-maart-2012-nauwelijks-fraude-met-paspoorten.html> . Het kan niet aan de invoering van de biometrische gegevens liggen, want daarop wordt immers nog niet gecontroleerd door de KMAR.

gebeurde bij gewetensbezwaren tegen dienstplicht. Bijkomend gunstig effect voor de overheid is, dat in zulke gevallen door de veelheid van contacten en de intensiteit daarvan de identiteit van de desbetreffende persoon eigenlijk veel betrouwbaarder wordt vastgesteld dan in een geval waarin iemand zich zomaar alleen even aan de balie meldt. Als er al iets het uitgifteproces betrouwbaarder zou maken zou het wel het in behandeling nemen van gewetensbezwaren zijn! Van enige strijd met de doelstellingen van de Verordening blijft dan dus niets meer over. Daarnaast zou bij twijfelgevallen, net als in de dienstplichtprocedure van destijds, gebruik gemaakt kunnen worden van een arts (een psychiater of de huisarts). Dat past ook weer precies in de regeling van de PUN, die de Burgemeester de facultatieve mogelijkheid geeft advies van een arts in te winnen, wanneer dat nodig schijnt. Kortom, de PUN laat precies een oplossing toe die richtlijnconform is en in lijn met de manier waarop de Wetgever thans tegen de materie aan kijkt. De argumenten die verweerder aanvoert in het verweerschrift onder 6.4 treffen dan ook geen doel.

33. Verweerder heeft in het verweerschrift aangegeven, dat appellante zich niet heeft verzet tegen de opname van vingerafdrukken in een chip. Dat is juist. Appellante heeft in de bestuursrechtelijke fase ervoor gekozen om zich alleen te verzetten tegen de opslag van haar vingerafdrukken. Zij heeft die keuze voornamelijk om proceseconomische redenen gemaakt. Als zij zich zowel tegen de opslag in een database als tegen de opslag in een chip als tegen de afname zelf zou verzetten, dan was er hoegenaamd geen beginnen meer aan om de gronden uit te werken en aan te voeren in bezwaar, en de gronden van het verzoek om een voorlopige voorziening aan de Voorzieningenrechter voor te leggen. Appellante zat toen erg omhoog met het feit dat zij niet kon beschikken over een legitimatiebewijs, want dat stond zelfs hulp bij de bevalling van haar kind in de weg en het doen van aangifte wanneer haar kind eenmaal geboren was. Om die reden heeft zij ervoor gekozen het discours enigszins te versmallen. Dat wil overigens niet zeggen, dat zij accoord is gegaan met iedere vorm van opslag die niet opslag-in-een-centrale database was. Andere vormen van opslag hebben alleen minder accent gekregen in de bestuursrechtelijke fase.
34. Die achtergrond van een noodsituatie, op de grenzen van leven en dood verklaart de procesuele keuze die destijds is gemaakt. Overigens: nog steeds ondervindt appellante ernstige hinder van het feit dat zij zich niet kan legitimeren. Er is een lange lijst van beperkingen op beperkingen waarmee mijn cliënte geconfronteerd is geweest en nog steeds geconfronteerd wordt, door het niet kunnen beschikken over een paspoort. Cliënte leeft als was zij illegaal

vreemdeling in eigen land, met alle problemen die om de hoek komen kijken voor iemand die in de illegaliteit leeft.

35. Het gevolg van de in de eerste fase van de procedure gemaakte keuze is tweërlei. Aan de zijde van mijn cliënte kan gesproken worden over alle opslag buiten het paspoort, en tevens over vingerafdrukken in de chip slechts voorzover die aan opslag daarbuiten is verbonden of voor zover het er méér zijn dan de Verordening aangeeft. Verder kan aan haar zijde zich voortschrijdend inzicht voordoen op grond van de ontwikkelingen na het indienen van de bezwaren. Appellante is dus enigszins beperkt in het voeren van grieven, maar niet al te zeer.
36. Daar staan evenzeer beperkingen in te voeren verweren tegenover aan de zijde van de Burgemeester. Verweerder kan níét volhouden dat het hoger beroep moet worden afgewezen waarbij als reden zou worden opgegeven dat appellante sowieso geen vingerafdrukken wilde geven, ook niet de twee die voorgeschreven worden door de Verordening. Dat heeft appellante immers bij de beschikking in primo en bij de beschikking op bezwaar helemaal niet gezegd.
37. Appellante kan dus wél klagen over het feit dat thans vier vingerafdrukken worden geëist in plaats van twee, en ook dat die vingerafdrukken worden bewaard tot aan het moment van uitgifte. Zonder dat die twee extra een proportioneel en subsidiair doel dienen dat noodzakelijk is in een democratische samenleving. En wat namens de Burgemeesters in de meeste procedures als verweer wordt tegengeworpen: *“Ja maar als ik om ‘maar’ twee vingerafdrukken had gevraagd, had ik ze ook niet gekregen, dus voor de uitkomst van mijn besluitvorming maakt het niet uit”*, dat kan de Burgemeester Louise van Luijk in ieder geval niet tegenwerpen.
38. Het punt is van belang, omdat dit, onvoorzien wellicht aan het begin van de procedure, een verschil oplevert op met de andere zaken die vandaag aan de orde zijn. In die andere zaken wordt uw Raad verzocht het afnemen en opslaan van vingerafdrukken te beoordelen als in zijn geheel in strijd met de bescherming van de privacy, en *tout court* te bepalen, dat de Burgemeester het verzochte document (paspoort of ID-kaart) alsnog afgeeft zonder dat vingerafdrukken hoeven te worden gegeven. Appellante zou een dergelijke uitspraak het liefst ook in haar geval zien. Zij is er volstrekt van overtuigd, dat dat rechtens het enige juiste oordeel is. Maar als een dergelijke uitspraak er volgens uw Raad niet in zou zitten (quod non!), dan zou ten aanzien van appellante tóch het oordeel dat de Burgemeester gehouden is alsnog de aanvraag in behandeling te nemen rechtens de ondergrens moeten vormen. De Burgemeester gaat immers zelf uit van de bereidheid van appellante om de twee vingerafdrukken te geven die de Verordening voorschrijft, indien die vingerafdrukken niet worden opgeslagen. Laat de Bur-

gemeester dan eerst maar eens om ‘slechts’ twee vingerafdrukken vragen. Tot nu toe heeft de Burgemeester niet anders dan om vier vingerafdrukken gevraagd en heeft de Burgemeester nog niet aangegeven, dat hij ook genoeg kan nemen met twee zonder opslag.

39. Tenslotte wil ik in deze zaak nog iets anders naar voor brengen met betrekking tot het feit dat hier vandaag drie zaken over één onderwerp worden behandeld.
40. Dat is het volgende. Het gaat hier wel om drie vingerafdrukkenweigeraars, maar dat betekent niet dat hun zaken identiek zijn. Net als hun fysieke persoonskenmerken verschillen, zullen hun gewetensbezwaren ook verschillen. En behalve dat, is ook de temporisering van de procedure verschillend. Ik merkte zo-even al op, dat het discours zich bij mijn cliënte vooral gericht heeft op opslag in een database, en minder op andere vormen van opslag. Dat is logisch, als je kijkt naar het gesternte waaronder de weigering is geboren en het tijdstip waarop het beroep in eerste aanleg is behandeld. De andere twee zaken hebben zich op een ander moment en tegen een ander juridisch kader ontwikkeld. Zij hebben zich bovendien op grond van andere persoonlijke bezwaren ontwikkeld. Het gevolg is onder meer, dat de verweren die door de Burgemeesters van Maastricht en Skarsterlân naar voor zijn gebracht niet dezelfde verweren zijn als die welke de Burgemeester van Den Haag naar voor heeft gebracht¹⁵. Ik heb niet namens mijn cliënte de gelegenheid gehad om te reageren op de verweren die in die andere zaken zijn gevoerd. *Ze zijn* ook niet door de Burgemeester van Den Haag gevoerd. Dat betekent, dat een uitspraak van uw Raad in de zaak van mijn cliënte niet gebaseerd kan zijn op verweren gevoerd in een andere zaak. Dat de Burgemeester van Den Haag die verweren niet heeft gevoerd, betekent, dat die verweren buiten de grenzen van het geschil vallen. Ook ambtshalve zal uw Raad daar in het belang van een goede rechtsbedeling en een fair trial onder de werking van artikel 6 EVRM en artikel 13 IVBPR geen acht op mogen slaan.

Nu de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven verzoekt appellante om het beroep gegrond te verklaren.

Leiden, 2 april 2012

Gemachtigde

¹⁵ Mutatis mutandis zullen de andere twee appellanten hetzelfde kunnen zeggen.